

Jmenuju se Iva, je mi 21 let a už od konce dubna jsem na ulici. Ani nevím, jak mě vlastně napadlo, že si začnu psát deník, ale už jsem o tom přemýšlela dlouho. Teď jsem se jenom konečně dokopala k tomu, abych si na to pořídila nějaký sešit.

Asi bych nejdříve měla objasnit, jak jsem se dostala do této situace. Ono to ani vlastně nebylo nějak moc náročné. Pocházím z jednoho městečka, které má cca 3500 obyvatel. Mám obchodku, stejně jako moje o dva měsíce starší sestřenice Věra, která se mnou i chodila do třídy a po maturitě dostala nápad, že se přestěhujeme do nějakého velkoměsta.

Jenže byl trošku problém s prací a musely jsme se spokojit s patnáctitisícovým městem. Ale nijak nám to nevadilo, práci jsme měly, pronajaly jsme si byt a po večerech nasávaly v jedné místní hospodě (U Modřínu).

Skoro 2 roky jsme měly bezstarostný život, já debil si vzala u operátora nějakéj pro mě úplně zbytečnej a nevýhodnej tarif, nechala se od Věry, ukecat k půjčce od Providentu (což jsme museli složitě domluvit přes známý, protože tam dávaj půjčky až od 21 let a mně v tý době bylo čerstvě 20) a dál vysedávala U Modřínu, jakoby nic.

Jenže pak to přišlo. Věra skončila v protialkoholní léčebně a mě brzo vyhodili z mýho super místa. Moc lidí, nedostatek práce, klasika. Sice jsem si sháněla nějaký jiný místo, ale asi mi to trvalo moc dlouho.

Jako první se ozval můj mobilní operátor, nelíbilo se jim, že jsem přestala platit, tak mi ten posranej nevýhodnej tarif vypli. Tak jsem teda prodala auto, se kterým jsem už stejně dávno nejezdila, protože jsem neměla na benzín. Nějakej chlap to ode mě koupil za 2 litry na náhradní díly.

Za nějaký čas se ozval i Provident. Já už fakt neměla vůbec nic, takže se můj i Věřin nábytek brzy začal honosit nálepkou s nápisem: Exekučně zabaveno. Jako poslední nade mnou zlomil hůl náš pan domácí, kterému jsem za nájem dlužila tolik peněz, že to do dneška radši ani nechci vědět.

Nezbylo mi nic jinýho, než si zabalit těch pár věcí, které mi ještě zůstaly, a přidat se k místním bezdomovcům. To bude asi tak všechno, co k tomu říct. Nebo spíš napsat.

Dnešní den byl stejnej jako ty ostatní. Je pravda, že byl Den dětí, ale pro mě to žádnou mimořádnou změnu nepřineslo. Jako vždycky jsem se ráno probudila a dala si k snídani dva rohlíky, co jsem si večer schovala. To dělám vždycky. K večeri si toho nakoupím víc, abych hned ráno měla něco k jídlu.

Pak jsem se vrhla na ranní hygienu. To, že jsem skončila na ulici, ještě neznamená, že se nemyju. Akorát na to mám trochu skromnější podmínky.

Jinak můj příbytek také není zas až tak hrozný kutloch. Sama jsem si ho vlastnoručně postavila z palet z jedné místní fabriky. Válelo se jich tam mraky a ty dementi to pálili, tak jsem je poprosila, jestli by je radši nedali mně. Souhlasili, byli rádi, že se toho zbaví.

Jako střešní krytinu jsem použila nějakou plachtu, kterou jsem jednou našla někde odfouknutou na zemi. Podlaha je taky z palet, ale teď tam mám nově i lino. To jsem zase našla u popelnic před týdnem.

Je to sice malý domeček, ale je to 1+1. V kuchyňce mám starou plastovou židli (také od popelnic), stůl z beden od zeleniny (ty mám ze supermarketu) a něco na způsob jakési skříňky (to je taky z těch beden a ze starých střešních tašek z jedné místní barabizny).

V ložnici mám jenom karimatku se spacákem, kytaru, batoh s oblečením a plechový lavor od popelnic (ten slouží k osobní hygieně, praní prádla a mytí nádobí). Nedávno jsem si našetřila na sadu plastových talířků, příborů a kelímků. Zatím jsem je ani jednou nepoužila, protože ani není moc na co.

Venku mám ještě kadibudku. Tu jsem ale nestavěla sama, pomáhal mi s ní jeden kamarád z hospody (taky chudák skončil v protialkoholní).

Jsem na svůj domek docela hrdá. Stavěla jsem ho celkem dlouho a myslím, že výsledek fakt stojí za to. Je to za posledních pár let poprvé, co se mi něco povedlo.

Ale to už jsem trochu odběhla od původního tématu. Hned po ranní hygieně jsem šla ze šňůry sundat vyprané oblečení. Bydlím úplně na okraji města skoro v lese, kde nikdo není, takže tu mám klid.

Pak jsem byla zkontrolovat zásoby vody. Pitnou vodu mám dole ve skřínce v petkách. Chodím je naplňovat z kohoutku u umyvadla na záchodě v Hypernově, teda vlastně Albertu. Ono už je to sice přejmenovaný spoustu let, ale já už to mám zažitý jako Hypku.

Jinak oblečení si peru ve vodě z potoka, co tu teče asi 100 metrů od mého domku. Na to si pitnou vodu fakt plýtvat nehodlám.

No, zase odbíhám od původní myšlenky. Ale to nevádí. Vody jsem měla ještě dost. Tak jsem se vydala na svou pravidelnou obchůzku po kontejnerech na sklo. Spoustu lidí v tomhle městě vyhazuje vratný lahve, což nechápu, protože se nedá říct, že by na tom místní obyvatelstvo bylo ekonomicky zrovna nejlíp. Ne, že by mi to vadilo, jejich blbost.

Jenže jak jsem už psala, nejsem tu jediný bezdomovec, takže mi nejdříve dalo docela práci, než jsem si vyhlídla svůj rajón, kam ostatní moc nechodí.

A co je moje další výhoda, spoustu lidí tu totiž ještě nepřišlo na to, že se dají vrátit i ty skleněné lahve od kofoly, takže to pro mě znamená další přivýdělek.

Dneska to bylo slabý, měla jsem jenom půlku igelitky. Dříve jsem se za vybírání popelnic docela styděla a snažila se, aby mě skoro nikdo neviděl. Teď už je mi to skoro jedno. Jsem bezdomovka, tak co?

Odpoledne bylo město plný děcek. Na náměstí pro ně byla nějaká akce. Šla jsem okolo a jenom tam tak nakoukla. Byly tam soutěže a podobný ptákoviny. Já jsem ale radši šla do Hypky s těma lahvama. Dostala jsem za ně 15 korun a ještě mi něco zbylo od včera, tak jsem si k obědu koupila anglickej rohlík.

Pak jsem šla domů, naladila kytaru a šla hrát do ulic. Dříve jsem hrávala i po ránu, ale časem jsem zjistila, že odpoledne tady chodí víc lidí (což je logický, když jsou na rozdíl ode mě v práci) a tím pádem mám za to hraní větší prachy.

Dneska se hrálo dobře, bylo hezky, svítilo sluníčko, všude samý děti, házely mi drobáky, některý si se mnou i zaspívaly. Prostě v celém městě byla dobrá nálada.

Vydělala jsem si celkem dost, tak jsem si mohla dovolit koupit jak rohlíky k večeři, tak i dvě koblihy na zítřejší snídani. Zbytek peněz jsem si dala stranou. To dělám vždycky, když mi

zbyde něco navíc. Dávám to do jednoho půllitru (který jsem ukradla U Modřínu) a mám to schovaný pod podlahou v ložnici.

Ano, sem tam si takhle o víkendech v hospodě „vypůjčím“ nějaké ty věci, ale o tom povyprávím někdy jindy. Teď jdu spát.

2.6.

Dneska jsem zjistila, že mi asi hráblo. Tenhle pocit mám sice v poslední době často, ale dneska už mi fakt asi hráblo. A to všechno kvůli mojí kamarádce Markétě z hospody.

Nedávno taky přišla o práci a brzo i možná skončí stejně jako já. Akorát má teď zatím kde bydlet.

Dostala prej skvělejší nápad na přivýdělek a chtěla, abych šla do toho s ní. Samozřejmě jsem souhlasila, protože si celou dobu šetřím do svého půllitru a každý další příjem je vítán. Sice ještě nevím, na co přesně to šetřím, ale to vůbec nevadí, peníze navíc se hodí vždycky.

Tak jsem tedy hned po snídani a ranní hygieně šla místo vybírání kontejnerů na barevné sklo pomoci Markétě.

Když jsem se jí ptala, co přesně budem dělat, řekla mi jenom, že půjdem na železo. Říkala jsem si, proč ne, všude po městě se toho válí, aspoň to uklidíme.

Měly jsme se sejít u jedny už několik let nefungující fabriky. Markéta tam přijela se starým dvoukolákem (zajímalo by mě, kde ho vzala) a já si snad poprvý připadala jako už ale opravdová houmlsačka.

Nejdříve jsme posbíraly šrot po opuštěných místech ve městě, jenže pak to Markéta vzala k místní zahrádkářské kolonii. Už když jsme se tam blížily, měla jsem divnej pocit. Už jsem tak trochu začínala tušit, o co tu jde.

Dotáhla dvoukolák až k plotu jedné ze zahrádek a povídá: „Tady se to dá dost dobře podlízt a mám vyzkoušený, že v tuhle dobu tady není ani noha. Ty čekej tady u dvoukoláku a hlavně hlídej, já ti to budu nosit,“

To už bylo moc i na mě. Přiznávám, že sem tam ztopím nějaký to sklo nebo podobnou kravinu v hospodě, ale jsou určitý hranice, za který bych v životě nešla. Nikdy bych neukradla peníze a ani žádný jiný cenný věci jiným lidem. Tohle já prostě nedělám a nikdo to po mně nemůže chtít.

Proto jsem se taky na Markétu naštvála a řekla jí, ať si teda krade sama.

„Počkej, neboj se, nikdo nás nechytne.“ řekla mi.

Já jsem se radši otočila a začala zdrhat.

„Počkej, ty mě tu necháš?“ volala za mnou.

Nechala jsem jí tam, k takový krádeži mě nikdo nedonutí.

Oběd jsem z finančních důvodů vynechala. Stejně jsem na něj neměla chuť, byla jsem pořád hrozně naštvaná z toho, že se ze mě málem stala plnohodnotná zlodějka. Ani jsem nějak neměla chuť jít hrát, ale došlo mi, že pokud se chci aspoň navečeřet a ráno nasnídat, tak budu muset něco podniknout. Tak jsem popadla igelitku a šla proštrachat pár popelníc. Něco málo tam bylo, takže jsem úplně o hladu nezůstala.

Je sice pravda, že všechny místní supermarkety otevírají už v sedm a snídani si klidně můžu kupovat až ráno, ale proč si nepřispat, když stejně už nepracuju. A navíc mám i ráda předem připravený věci, takže snídani si zásadně kupuju už večer.

Akorát bych pak byla jak ty důchodci v Mnichovo Hradišti, co už od 06:45 stepujou před Penny a čekají, až je pustěj dovnitř, aby si mohli nutně nakoupit. Stejně tak všichni časem dopadnem, prej každéj druhej Čech po padesátce trpí nespavostí.

Dneska byla prostě mimořádná situace, tak jsem ze svých úspor vybrala 10 korun navíc, koupila si jedno pivo a jen tak se s ním poflakovala po městě. Jestli mi Markéta (nebo kdokoli jinej) tohle bude dělat často, tak brzo vyberu úplně všechno a koupim si nějakou levnější flašku tvrdýho.

Tu flašku od piva mám samozřejmě teď v kuchyni a čeká na zítřejší výkup lahví. Teď jdu spát.

3.6.

Nespalo se mi zrovna nejlíp, měla jsem docela strach o Markétu. Ona to není zas tak špatná holka a bojím se, že skončí v kriminále. Na jednu stranu je ale zase pravda, že by potřebovala něčím vytrestat, aby tohohle nechala. To ovšem nemění nic na tom, že jsem na ní pořád našťvaná.

Snídaně jako vždycky, 2 rohlíky, pak ranní hygiena a příprava na vybírání lahví. Do toho mi 2x volala Markéta, ale nezvedla jsem to. Jen ať si šetří kredit, jestli dopadne jako já, tak za něj bude ještě ráda. Od té doby, co mi vypli ten tarif, jsem neměla možnost si ani jednou zavolat nebo napsat. Holt na to nejsou finance.

Bylo hezky, tak jsem popadla svojí igelitku a vyrazila. Někdo za pěknýho počasí chodí na houby, já na flašky. Našla jsem jich hodně, jako každou středu. Nevím, čím to je, ale právě ve středu ráno se v tomhle městě v popelnicích vyskytuje hodně flašek. Ne, že bych si na to nějak stěžovala.

Cestou domů z nákupu jsem u popelnic viděla 2 kytky v oprýskaných květináčích. Vůbec nechápu, proč mě to napadlo, protože jsem se o žádný kytky nikdy moc nestarala a vždycky jsem na ně zapomínala, ale bylo mi jich prostě líto. Mám je teď v kuchyni.

K obědu jsem měla rohlík se zlevněnou vysočinou. Konečně taky nějaká změna.

No nic, беру kytaru a jdu hrát do ulic.

Dneska se mi hrálo dobře. Jedna pani šla z nákupu a už u sebe neměla žádný peníze, tak mi dala 2 pytlíky solenejch arašídů. Takže večere i snídaně vyřešená a všechny vydělaný peníze poputujou do úspornýho půllitru. Musim totiž šetřit, sice ještě nevím přesně na co, ale peníze navíc se vždycky hoděj.

Pak jsem taky potkala Přemka, to je další kamarád z naší party. Vypadal hrozně zdrchaně, vracel se z práce a pak šel hned zase do další. Nechápu ho, ve dvaadvaceti si takhle kazit život, jenom aby si do třiceti mohl postavit barák s bazénem a atomovým krytem.

To je totiž jeho velkej sen, má to přesně rozpočítaný na roky, proto má kromě svojí plnohodnotný práce spoustu dalších brigád a spát chodí jenom obden. Jenže to psychicky ani